

Arrest

nr. 324 959 van 11 april 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HUYSMANS
Berthoudersplein 57
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Gabonese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2024 tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2024 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 februari 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in hoedanigheid van student op grond van artikel 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. geweigerd wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 09/02/2024 bij de burgemeester van A. (...) door M.P., A.A. (...), geboren te P.-G. (...) op (...)1998, onderdaan van Gabon, verblijvende te A. (...), in toepassing van de artikel 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene zich op 09/02/2024 heeft aangemeld bij de stad A. (...), en om een verblijfsmachtiging heeft verzocht in het kader van studies.

Overwegende dat betrokkene een inschrijving had voorgelegd voor de H.Z.(...)school te A. (...), voor het academiejaar 2023/2024, en dat deze inschrijving werd gedateerd op een datum in de toekomst, namelijk gehandtekend op 23/10/2024.

Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn studie een tenlasteneming voorlegt, in de vorm van een bijlage 32, onderschreven door een garant in het buitenland, maar zonder dat deze de stempel “voldoende solvabiliteit” draagt, als bewijs van een positief resultaat na onderzoek door de bevoegde Ambassade. De solvabiliteit van de garant is niet bewezen.

Overwegende dat ook geen bewijs aansluiting ziekteverzekering werd voorgelegd, maar dat in een schrijven van 8/04/2024 van onze dienst, dat aan betrokkene aangetekend werd toegestuurd door de stad A. (...) op 15/04/2024, de ontbrekende documenten werden opgevraagd, voor te leggen binnen de 30 dagen.

Overwegende dat tot op heden geen aanvullende documenten werden voorgelegd, zodat de aanvraag van betrokkene niet voldoet aan artikel 60, §3 van de Wet van 15/12/1980.

Rekening houdend met dit gegeven wordt de aanvraag verworpen, en dient betrokkene gevolg te geven aan het hierbij te betekenen Bevel het Grondgebied te verlaten.”

1.3. Op 5 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art. 7, al. 1,2° : betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de toegestane termijn, of slaagt er niet in te bewijzen dat hij deze termijn niet heeft overschreden: Het toegestane kort verblijf van betrokkene is ruimschoots verstreken en de aanvraag verblijfsmachtiging op basis van studies, ingediend op 09/02/2024, is verworpen.

Er zijn geen aanwijzingen dat aan betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, rekening houdend met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Er zijn geen aanwijzingen omtrent eventuele gezondheidsproblemen van betrokkene...

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij tevens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Naast een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"Aangezien de aangevochten beslissing, foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben;

(...)De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

2.1

Doordat de aangevochten beslissingen dd. 5.7.2024, betekend op 1.8.2024, geen rekening houden met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak ;

Dat deze nochtans voldoende uiteengezet werden door verzoeker in de 'I. De Feiten' duidelijk weergegeven en herhaald in huidig beroepsverzoekschrift ;

Inzake de weigering van verblijf dient vastgesteld dat :

- het inschrijvingsformulier ondertekend werd door verzoeker op 22.11.2023 en niet op 23.10.2024 zoals DVZ ten rechte stelt (stuk 4a);

- de gevraagde tenlasteneming heeft verzoeker neergelegd (stuk 5) en de inkomsten van zijn vader overgemaakt aan de Belgische Ambassade in Gabon om de stempel van solvabiliteit te bekomen (stuk 8 en 6.1) ;

De Belgische Consul aldaar bevestigde goede ontvangst doch verwees door naar zijn collega in Cameroen ; verzoeker kon geen antwoord bekomen van deze laatste ;

Zijn garant, zijn vader, verblijft in Gabon (cfr stuk 11 verklaring op eer) met de zorg voor zijn minderjarige broer (stuk 6.2), en kan niet reizen naar Cameroun ;

Verzoeker's moeder overleed bovendien op 3.5.2024 (stuk 7) ;

- Bovendien de dienst Stuvo van de Z.(...)school concluant slechts de convocatie dd. 8.4.24 van Stad A. (...) bezorgde met het oog op het verlenen van bijkomende info/docs op 1.8.2024, zodat hij niet geïnformeerd werd door de school dat hij slechts 30 dagen had vanaf 1.8.2024 om de nodige docs binnen te brengen (stuk 9- mail dd. 17.4.2024 14u09) ;

- Ondertussen :

° was verzoeker reeds op zoek gegaan naar een andere garant, nl zijn ooms dewelke in België leven, dewelke de procedure te A. (...) wilden opstarten ;

° Op 9.7.2024 heeft verzoeker ondertussen een verbintenis tot tenlasteneming bekomen via een vriendin van zijn moeder, Mevr T., V. (...), en hem afgeleverd door de Gemeente D. (...) (stuk 12) ; deze dame bevestigt ook dat zij verzoeker kent en opgevangen heeft vanaf zijn aankomst in 2019 en thans weer ; het is zelfs zo dat verzoeker alle feest en verjaardagen met deze dame en har familie viert : deze dame heeft immers geen zoon en is zeer aan verzoeker gehecht zoals blijkt uit haar getuigenverklaring (stuk 13);

Verzoeker kon deze echter niet bezorgen aan Stuvo gezien deze alsdan gesloten was ;

- en had hij de ziekteverzekering reeds overgemaakt aan Stuvo (stuk 10), dewelke deze waarschijnlijk niet aan Stad A. (...) overgemaakt heeft ;

DVZ besluit derhalve volledig onterecht verzoeker het verblijfsrecht te ontnemen ;

Inzake het bevel het grondgebied te verlaten :

dient vastgesteld dat DVZ art 74/13 van de Vr Wet van 15.12.1980 overtreden heeft door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker :

- verzoeker's garant, zijn vader, verblijft in Gabon (cfr stuk 11 verklaring op eer) met de zorg voor zijn minderjarige broer (stuk 6.2), en kan niet reizen naar Cameroun om de stempel van voldoende solvabiliteit te laten aanbrengen ;

- verzoeker's moeder overleed bovendien op 3.5.2024 (stuk 7) ;

deze omstandigheden hebben het hem bemoeilijkt om tijdig een en ander in orde te kunnen brengen ;

Tevens heeft de z.(...)school aan verzoeker de toestemming gegeven om zijn examens nog af te leggen eind augustus/begin September 2024 ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijfsvergunning op te leggen ;

De RvV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De bereidheid en inzet van verzoeker om zijn documenten aan te leveren en in orde te brengen is dan ook aanwezig en bewezen door de nodige stukken die hij voorbrengt, doch overmacht speelt in zijn situatie een

grote rol door achtereenvolgens de onmogelijkheid van zijn vader om te reizen naar Cameroun, het overlijden van zijn moeder en de inertie van de belgische overheid ni de ambassades en consulaten dewelke verzoeker niet of zeer laattijdig of nietszeggend antwoorden en de nonchalance van Stuvo aan de Z.(...)school (stukken 6,7, 8 en 9) is dan ook voldoende om in casu geen toepassing te maken van art 60 § 3 der Vr Wet van 15.12.1980, zodat alle bezwaren van DVZ hierdoor weerlegd worden ;

Indien DVZ zich van de ernst van de gecompliceerde toestand van verzoeker wou vergewissen, dan had zij verzoeker kunnen uitnodigen voor een gesprek in haar kantoren door de ambtenaar ;

Doch zulks heeft tot op heden niet plaatsgegrepen heeft ;

Had DVZ bijkomende info gewenst, dan had zij verzoeker rechtstreeks en niet via de stad A. (...) en Stuvo om, om bijkomende uitleg kunnen vragen (CCE nr 230.257 dd. 19.2.2015), wat zij verkoos niet te doen ;

Het is duidelijk dat DVZ de voorkeur gaf aan een snelle, vage en roekeloze beslissing zonder een meticulous en gedetailleerd onderzoek ;

Nochtans behoort het tot de plicht van de administratie om informatie te vergären om met kermis van zaken standpunt in te nemen (cfr F. Piret, D. Renders, et A. Trybulowski, "Les Droits de la Défense et les actes unilatéraux de l'administration : où l'unilatéralité ne va pas sans contradiction" in Les Droits de la Défense (dir. : P.Martens), CUP, volume 146, Bruxelles, 2014, pp72/77) ;

Het wel erg lichtzinnige optreden van DVZ door geen contact op te nemen met de verzoeker voorafgaand het nemen van een beslissing en onmiddellijk een weigeringsbeslissing uit te spreken , staat in schril contrast met de diverse documenten van verzoeker ;

Nogmaals had DVZ meer info gewenst van verzoeker had zij deze kunnen vragen of eventueel een bijkomend onderzoek gelasten zoals hoger uiteen gezet, quod non ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zieh niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen, zoals in casu ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

2.2

Doordat DVZ op kennelijk onredelijke wijze een invulling geeft aan art 60 § 3 en art 74/13 van de Vr Wet door te oordelen dat er inzake niet voldaan is aan de voorwaarden ;

In art 60 § 3 VrWet somt de belgische overheid de voorwaarden op waaraan een derdelanderstudent met het oog op een verblijfsaanvraag in België, dient te voldoen ;

DVZ heeft kunnen vaststellen dat de bereidheid en inzet van verzoeker om zijn documenten aan te leveren en in orde te brengen dan ook aanwezig is en bewezen is door de nodige stukken die hij voorbrengt, doch overmacht speelt in zijn situatie een grote rol door achtereenvolgens de onmogelijkheid van zijn vader om te reizen naar Cameroun, het overlijden van zijn moeder en de inertie van de belgische overheid ni de ambassades en consulaten dewelke verzoeker niet of zeer laattijdig of nietszeggend antwoorden en de nonchalance van Stuvo aan de Z.(...)school (stukken 6,7, 8 en 9) ;

Verzoeker weerlegt hierdoor de bezwaren van DVZ waardoor geen toepassing kan gemaakt worden van art 60 § 3 der Vr Wet van 15.12.1980 ;

Derhalve kan DVZ geen strengere voorwaarden stellen dan voorzien in art 60 § 3 Vr Wet ;

Ook het feit dat DVZ over een zeker appreciatiemarge beschikt, doet hieraan geen afbreuk ;

Door te stellen dat bij gebreke aan het niet voorleggen van aanvullende documenten aan verzoeker geen verblijfsrecht kan toegekend worden, geeft DVZ op een kennelijk onredelijke wijze invulling art 60 § 3 der Vr Wet ;

In art 74/13 der Vr Wet van 15.12.1980 wordt bepaald dat DVZ dient rekening te houden met de gezins-familiale en gezondheidstoestand van de betrokken aanvrager student ;

Door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker heeft DVZ art 74/13 van de Vr Wet van 15.12.1980 :

- verzoeker's garant, zijn vader, verblijft in Gabon (cfr stuk 11 verklaring op eer) met de zorg voor zijn minderjarige broer (stuk 6.2), en kan niet reizen naar Cameroun om de stempel van voldoende solvabiliteit te laten aanbrengen ;

- verzoeker's moeder overleed bovendien op 3.5.2024 (stuk 7) ;

deze omstandigheden hebben het hem bemoeilijkt om tijdig een en ander in orde te kunnen brengen ;

Tevens heeft de z.(...)school aan verzoeker de toestemming gegeven om zijn examens nog af te leggen eind augustus/beging September 2024 ;

Door onmiddellijk een BGV uit te vaardigen en hierdoor verzoeker niet de gelegenheid te geven om een beroep in te stellen tegen de weigeringsbeslissing en geen rekening te houden met de familiale omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt, geeft DVZ een kennelijk onredelijke invulling aan art 74/13 Vr Wet ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden ;

(...)In casu betreft het een onontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag tot verblijfsvergunning . De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor verzoeker dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

(...)In casu beperkt DVZ zieh tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing , zonder rekening te houden met alle gebeurtenissen dewelke verzoeker getroffen hebben (cfr de feiten hogervermeld) ;

DVZ heeft een hoogst onmenselijke beslissing genomen door verzoekers' verblijfsaanvraag te weigeren;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en onnauwkeurige individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden ;

(...) DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker (ni de leeftijd, de taal, zijn hoedanigheid, zijn familiaal en privéleven, ...), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijke motivatieplicht ;

dat deze beslissing niet menselijk en niet correct is ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd en opgeschort te worden ;"

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. De bestreden weigeringsbeslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Enerzijds wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name artikel 60 van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden weigeringsbeslissing liggen weergegeven. Er wordt gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 9 februari 2024 bij de burgemeester van A., onvankelijk doch ongegrond is, waarbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij zich op 9 februari 2024 heeft aangemeld bij de stad A. en om een verblijfsmachtiging heeft verzocht in het kader van studies, dat zij een inschrijving had voorgelegd voor de H.Z. school te A. voor het academiejaar 2023/2024 en dat deze inschrijving werd gedateerd op een datum in de toekomst, namelijk gehandtekend op 23 oktober 2024, dat zij in het kader van haar studie een tenlasteneming voorlegt in de vorm van een bijlage 32, onderschreven door een garant in het buitenland, maar zonder dat deze de stempel "*voldoende solvabiliteit*" draagt als bewijs van een positief resultaat na onderzoek door de bevoegde ambassade, dat de solvabiliteit van de garant niet bewezen is, dat ook geen bewijs aansluiting ziekteverzekering werd voorgelegd maar dat in een schrijven van 8 april 2024 van de dienst van de verwerende partij, dat aan de verzoekende partij aangetekend werd toegestuurd door de stad A. op 15 april 2024, de ontbrekende documenten werden opgevraagd, voor te leggen binnen de dertig dagen, dat op heden geen aanvullende documenten werden voorgelegd, zodat de aanvraag van de verzoekende partij niet voldoet aan artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet en dat rekening houdend met dit gegeven, de aanvraag wordt verworpen en de verzoekende partij gevolgd dient te geven aan het hierbij te betekenen bevel (om) het grondgebied te verlaten.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel gemotiveerd dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn of er niet in slaagt te bewijzen dat zij deze termijn niet heeft overschreden, waarbij concreet wordt toegelicht dat haar toegestane kort verblijf ruimschoots verstreken is en de aanvraag

verblijfsmachtiging op basis van studie, ingediend op 9 februari 2024, is verworpen. Vervolgens geeft de verwerende partij in het bestreden bevel weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat er geen aanwijzingen zijn dat aan de verzoekende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, dat er geen aanwijzingen zijn omtrent eventuele gezondheidsproblemen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niets anders stellen dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de verwerende partij motiveert over de specifieke omstandigheden van het geval. De verwerende partij vermeldt immers gegevens die betrekking hebben op de verzoekende partij en haar situatie. Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij wijst op de "*summiere en simplistische motiveringen*" en stelt dat de gevolgen van de bestreden beslissing voor haar dermate ernstig zijn dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing, maar maakt niet duidelijk op welk punt voornoemde motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 60 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er voor de verzoekende partij op 9 februari 2024 bij de stad A. een aanvraag werd ingediend om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student op grond van artikel 60 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat conform artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet, de verzoekende partij ertoe gehouden was bepaalde stukken te voegen bij haar aanvraag:

“§ 3.

De onderdaan van een derde land voegt de hiernavolgende documenten bij zijn aanvraag:

1° een kopie van zijn geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs dat hij de vereiste retributie, zoals voorzien in artikel 1/1, betaald heeft, indien deze verplichting op hem van toepassing is;

3° een attest afgegeven door een instelling van hoger onderwijs dat het volgende bewijst:

a) hetzij dat hij ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen;

b) hetzij dat hij toegelaten is tot de studies;

c) hetzij dat hij ingeschreven is voor een toelatingsproef;

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan dit attest dient te voldoen.

4° indien hij jonger dan achttien jaar is, het bewijs van toestemming van zijn ouders of, in voorkomend geval, van de persoon die de voogdij uitoefent;

5° het bewijs, geleverd conform artikel 61, dat hij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° het bewijs dat hij beschikt of zal beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt gedurende zijn verblijf;

Indien de aanvraag in het buitenland werd ingediend en het niet mogelijk is dit bewijs reeds bij de aanvraag te voegen, dan moet dit bewijs binnen de termijn voorzien in artikel 61/1/1, § 4, voorgelegd worden.

7° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage bij deze wet opgesomde ziekten;

8° indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden en bevestigt dat hij niet veroordeeld is geweest voor misdaden of wanbedrijven van gemeen recht.

Indien behoorlijk wordt aangetoond dat de documenten bedoeld in 7° en 8°, niet kunnen worden voorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde, rekening houdend met de omstandigheden, de vreemdeling echter machtigen op het grondgebied van het Rijk te verblijven om er te studeren."

2.7. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"Overwegende dat betrokkene een inschrijving had voorgelegd voor de H.Z.(...)school te A. (...), voor het academiejaar 2023/2024, en dat deze inschrijving werd gedateerd op een datum in de toekomst, namelijk gehandtekend op 23/10/2024.

Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn studie een tenlasteneming voorlegt, in de vorm van een bijlage 32, onderschreven door een garant in het buitenland, maar zonder dat deze de stempel "voldoende solvabiliteit" draagt, als bewijs van een positief resultaat na onderzoek door de bevoegde Ambassade. De solvabiliteit van de garant is niet bewezen.

Overwegende dat ook geen bewijs aansluiting ziekteverzekering werd voorgelegd, maar dat in een schrijven van 8/04/2024 van onze dienst, dat aan betrokkene aangetekend werd toegestuurd door de stad A. (...) op 15/04/2024, de ontbrekende documenten werden opgevraagd, voor te leggen binnen de 30 dagen.

Overwegende dat tot op heden geen aanvullende documenten werden voorgelegd, zodat de aanvraag van betrokkene niet voldoet aan artikel 60, §3 van de Wet van 15/12/1980."

2.8. De verzoekende partij stelt dat het inschrijvingsformulier door haar ondertekend werd op 22 november 2023 en niet op 23 oktober 2024 zoals de verwerende partij ten onrechte stelt en verwijst in dit verband naar stuk 4a bij haar verzoekschrift, "Contrat programme d'enseignement – année académique 2023-24: Contrat de diplôme". De Raad kan slechts vaststellen dat niet voornoemd document doch "Bijlage 1 bij het ministerieel besluit van 28 maart 2022 tot vaststelling van de standaardformulieren zoals bedoeld in de artikelen 99, 103 en 104/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" werd voorgelegd bij de aanvraag vermeld in punt 1.1, die zich in het administratief dossier bevindt (stuk 31). Voornoemde bijlage 1 is wel degelijk gedateerd op 23 oktober 2024. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat het in casu foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de eerste bestreden beslissing te stellen dat zij een inschrijving had voorgelegd voor de H. Z. school te A. voor het academiejaar 2023-2024 en dat deze inschrijving werd gedateerd op een datum in de toekomst, namelijk gehandtekend op 23 oktober 2024.

2.9. De verzoekende partij stelt dat zij de gevraagde tenlasteneming heeft neergelegd, dat zij de inkomsten van haar vader heeft overgemaakt aan de Belgische ambassade in Gabon om de stempel van solvabiliteit te bekomen, dat de Belgische consul aldaar de goede ontvangst bevestigde doch doorverwees naar zijn collega in Kameroen, dat zij geen antwoord kon bekomen van deze laatste, dat haar garant, haar vader, met de zorg voor haar minderjarige broer in Gabon verblijft en niet kan reizen naar Kameroen, dat haar moeder bovendien op 3 mei 2024 overleed. De verzoekende partij onderbouwt haar betoog met stavingstukken die ze bij haar verzoekschrift voegt. De Raad kan echter slechts vaststellen dat de verzoekende partij met dit betoog geenszins de motieven van de eerste bestreden beslissing weerlegt, waarin wordt gesteld dat zij in het kader van haar studie een tenlasteneming voorlegt in de vorm van een bijlage 32, onderschreven door een garant in het buitenland, maar zonder dat deze de stempel "voldoende solvabiliteit" draagt als bewijs van een positief resultaat na onderzoek door de bevoegde ambassade en dat de solvabiliteit van de garant niet bewezen is. Zij toont niet aan dat dit motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij stelt dat de dienst STUVO van haar school haar slechts op 1 augustus 2024 de convocatie van 8 april 2024 van de stad A. bezorgde met het oog op het verlenen van bijkomende informatie

en documenten maar dit vindt geen steun in de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt. Immers blijkt uit de e-mail van de dienst STUVO van 17 april 2024, die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, dat zij op dat ogenblik reeds op de hoogte werd gebracht van de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken om bijkomende stukken neer te leggen. De verzoekende partij stelt verder dat zij niet door de school geïnformeerd werd dat zij slechts dertig dagen had om de nodige documenten binnen te brengen. De Raad ziet echter niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij dit betoog, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 april 2024, waarbij de verzoekende partij verzocht wordt om binnen de dertig dagen bijkomende stukken voor te leggen, op 15 april 2024 door de stad A. aangetekend naar haar werden verzonden. Aldus wist de verzoekende partij, minstens behoorde zij te weten, dat zij binnen de dertig dagen na kennisname van de instructies bijkomende stukken diende te bezorgen. De verzoekende partij, die middels de eerste bestreden beslissing op de hoogte is van het feit dat het schrijven van 8 april 2024 haar aangetekend werd toegestuurd door de stad A. op 15 april 2024, stelt niet, nog minder toont zij aan, dat zij voormeld aangetekend schrijven waarin de voor haar aanvraag ontbrekende documenten werden opgevraagd, niet ontvangen heeft.

De verzoekende partij betoogt dat zij ondertussen reeds op zoek was gegaan naar een andere garant, namelijk haar ooms dewelke in België leven, dewelke de procedure te A. wilden opstarten, maar toont niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen in dit verband slechts de bijlage 32 van 11 oktober 2023 voorlag, waarover in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat die niet de stempel 'voldoende solvabiliteit' draagt als bewijs van een positief resultaat na onderzoek door de bevoegde ambassade, waardoor de solvabiliteit van de garant niet bewezen is. De verzoekende partij stelt verder dat zij ondertussen op 9 juli 2024 een verbintenis tot tenlasteneming bekomen heeft via een vriendin van haar moeder, mevrouw T. V., en haar afgeleverd door de gemeente D., dat deze dame ook bevestigt dat zij haar kent en opgevangen heeft vanaf haar aankomst in 2019 en thans weer, dat het zelfs zo is dat zij alle feest- en verjaardagen met deze dame en haar familie viert, dat deze dame immers geen zoon heeft en zeer aan haar gehecht is zoals blijkt uit haar getuigenverklaring (stuk 13), dat zij deze echter niet kon bezorgen aan STUVO gezien deze alsdan gesloten was. De Raad kan slechts vaststellen dat voornoemde verbintenis tot tenlasteneming en getuigenverklaring, die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, dateren van na het nemen van de eerste bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.10. De verzoekende partij stelt dat zij de ziekteverzekering reeds had overgemaakt aan STUVO, dewelke deze waarschijnlijk niet aan de stad A. heeft overgemaakt.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij met haar betoog het motief bekritiseert dat geen bewijs aansluiting ziekteverzekering werd voorgelegd. De Raad acht dit motief overtollig, daar de voornoemde motieven van de eerste bestreden beslissing betreffende haar inschrijving en tenlasteneming, samen gelezen met de motieven dat bij schrijven van 8 april 2024 dat aan de verzoekende partij aangetekend werd toegestuurd door de stad A. op 15 april 2024, de ontbrekende documenten werden opgevraagd, voor te leggen binnen de dertig dagen en dat tot op heden geen aanvullende documenten werden voorgelegd, volstaan om de vaststelling in de eerste bestreden beslissing te schragen dat de aanvraag van de verzoekende partij niet voldoet aan artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. Met het betoog dat haar bereidheid en inzet om haar documenten aan te leveren en in orde te brengen aanwezig en bewezen is door de nodige stukken die zij voorbrengt, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de eerste bestreden beslissing, op dat ogenblik, te stellen dat haar aanvraag niet voldoet aan artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft er terecht op gewezen – en door de verzoekende partij wordt op zich niet betwist – dat in een schrijven van 8 april 2024, dat aan de verzoekende partij aangetekend werd verstuurd door de stad A. op 15 april 2024, de ontbrekende documenten werden opgevraagd en dit binnen de 30 dagen, dat tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen geen aanvullende documenten werd voorgelegd.

De verzoekende partij stelt dat overmacht in haar situatie een grote rol speelt door achtereenvolgens de onmogelijkheid van haar vader om te reizen naar Kameroen, het overlijden van haar moeder en de inertie van de Belgische overheid en de ambassades en consulaten dewelke haar niet of zeer laattijdig of nietszeggend antwoorden hebben gegeven en de nonchalance van STUVO aan haar school, en lijkt aldus haar kritiek te hernemen op het motief *“Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn studie een tenlasteneming voorlegt, in de vorm van een bijlage 32, onderschreven door een garant in het buitenland, maar zonder dat deze de stempel “voldoende solvabiliteit” draagt, als bewijs van een positief resultaat na onderzoek door de bevoegde Ambassade. De solvabiliteit van de garant is niet bewezen.”* Uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.9. blijkt dat de verzoekende partij met voornoemde kritiek niet aantoonde dat dit motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De Raad ziet ook niet in, minstens licht de verzoekende

partij onvoldoende toe, op grond waarvan de door haar voorgehouden overmachtssituatie voldoende zou zijn om *in casu* geen toepassing te maken van artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit het betoog van de verzoekende partij niet dat – zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat de voorgelegde bijlage 32 door overmacht niet kan dienen als *“het bewijs, geleverd conform artikel 61, dat hij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”* – de verzoekende partij in de onmogelijkheid was om in een bewijs van voldoende bestaansmiddelen te voorzien. Dit blijkt des te meer daar zij zelf in haar verzoekschrift gewag maakt van andere garanten en een andere verbintenissen tot tenlasteneming. Er blijkt dus geen absolute onmogelijkheid of overmacht voor de verzoekende partij om het bewijs van voldoende bestaansmiddelen te bekomen. In dit kader wijst de Raad er ook nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wel melding heeft gemaakt van de moeilijkheden inzake het verkrijgen van de nodige en correcte documenten in het kader van de garantstelling in het buitenland, doch ook gevraagd heeft of zij dit op een andere manier mocht aantonen en niet heeft gevraagd om uitstel van termijn om andere documenten voor te leggen.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat overmacht in haar situatie een grote rol speelt waarbij zij wijst op de nonchalance van STUVO aan haar school, kritiek uit op het motief dat zij geen bewijs van aansluiting bij de ziekteverzekering heeft voorgelegd, herhaalt de Raad dat hij dit motief overtuigend acht en kritiek op een overtuigend motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. Met het betoog dat indien de verwerende partij zich van de ernst van haar gecompliceerde toestand wou vergewissen, zij haar had kunnen uitnodigen voor een gesprek in haar kantoren door de ambtenaar, doch dat zulks tot op heden niet heeft plaatsgegrepen, dat indien de verwerende partij meer info van haar had gewenst, zij deze had kunnen vragen of eventueel een bijkomend onderzoek had kunnen gelasten, dat had de verwerende partij bijkomende info gewenst, zij rechtstreeks aan haar en niet via de stad A. en STUVO om bijkomende uitleg had kunnen vragen, wat de verwerende partij verkoos niet te doen, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het haar, als aanvrager van verblijfsrecht, toekwam om alle nuttige stukken en toelichtingen te verschaffen. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk voor het nemen van de eerste bestreden beslissing – via de stad A. – contact heeft opgenomen met de verzoekende partij om bijkomende informatie te vragen. Uit de stukken van het administratief dossier (stukken nrs. 35-38) blijkt immers dat de stad A. op 15 april 2024 instructies van de verwerende partij aan de verzoekende partij heeft betekend om binnen de dertig dagen de nog ontbrekende documenten over te maken. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij, die middels de eerste bestreden beslissing op de hoogte is van het feit dat het schrijven van 8 april 2024 haar aangetekend werd toegestuurd door de stad A. op 15 april 2024, niet stelt, nog minder aantoonst dat zij voormeld aangetekend schrijven waarin de voor haar aanvraag ontbrekende documenten werden opgevraagd niet ontvangen heeft.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van een *“wel erg lichtzinnig(...) optreden van DVZ”* door geen contact op te nemen met haar voorafgaand het nemen van een beslissing en onmiddellijk een weigeringsbeslissing uit te spreken, hetgeen, zo stelt zij, in schril contrast staat met haar diverse documenten. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar rechtsreeks bijkomende uitleg had kunnen vragen en niet via de stad A. en de dienst STUVO, merkt de Raad op, nog daargelaten de vaststelling dat het de verzoekende partij toekwam om alle nuttige stukken en toelichtingen betreffende haar aanvraag te verschaffen, dat de verzoekende partij niet aantoonst welke informatie zij uitsluitend op rechtstreekse vraag van de verwerende partij en dus niet bij tussenkomst van de stad A. en/of de dienst STUVO had kunnen verschaffen. De Raad wijst er ter volledigheid nog op dat uit het schrijven ‘Overmaken documenten’ van de stad A. van 15 april 2024 aan de verzoekende partij blijkt dat volgend document werd gevoegd *“Bijlage: instructies Dienst Vreemdelingenzaken (FOD Binnenlandse Zaken)”*. Aldus werd de verzoekende partij op de hoogte gebracht van de communicatie – en dus de bijkomende vragen – zoals geformuleerd door de verwerende partij zelf. Het feit dat deze door de stad A. ter kennis werden gebracht doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.13. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij een snelle, vage en roekeloze beslissing nam zonder een meticuleus en gedetailleerd onderzoek.

2.14. De verzoekende partij stelt nog dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen strengere voorwaarden kan stellen dan voorzien in artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts vaststellen dat uit niets blijkt – en de verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoonst – dat dergelijke strengere voorwaarden *in casu* aan de verzoekende partij zijn gesteld.

2.15. De verzoekende partij betoogt dat door te stellen dat bij gebrek aan het niet voorleggen van aanvullende documenten aan haar geen verblijfsrecht kan toegekend worden, de Dienst Vreemdelingenzaken op een kennelijk onredelijke wijze invulling geeft aan artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. De Raad merkt op dat artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet opsomt welke stukken de verzoekende partij bij haar aanvraag diende te voegen. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd welke stukken, vermeld in artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet, *in casu* niet voorliggen of om welke reden bepaalde stukken niet volstaan en wordt tevens benadrukt dat bij schrijven van 8 april 2024, dat aan de verzoekende partij aangetekend werd toegestuurd door de stad A. op 15 april 2024, de ontbrekende documenten werden opgevraagd, voor te leggen binnen de dertig dagen, en dat tot op heden geen aanvullende documenten werden voorgelegd. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet concreet aannemelijk dat het *in casu* kennelijk onredelijk is om op grond van voornoemde vaststellingen te besluiten dat de aanvraag niet voldoet aan artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet.

2.16. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij volledig onterecht haar het verblijfsrecht besluit te ontnemen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij door de eerste bestreden beslissing het verblijfsrecht niet wordt ontnomen. De eerste bestreden beslissing betreft een weigering van een aanvraag om verblijfsmachtiging. Nu de verzoekende partij de vaststelling in de eerste bestreden niet weerlegt of ontkracht dat haar aanvraag niet voldoet aan artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet, maakt zij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij volledig onterecht besluit haar aanvraag om verblijfsmachtiging te weigeren.

2.17. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij het haar voorgelegde gedetailleerde dossier niet onderzocht, gelezen en geanalyseerd heeft, nog minder dat de verwerende partij bij onderzoek, lezing en analyse van het haar voorgelegde gedetailleerde dossier de eerste bestreden beslissing niet zou hebben genomen. Zij toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden van de zaak. Minstens toont zij met haar betoog niet aan, gelet op wat voorafgaat, dat de verwerende partij met bepaalde haar gekende relevante gegevens ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij toont dan ook met het betoog niet aan dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot *“het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing, zonder rekening te houden met alle gebeurtenissen dewelke verzoeker getroffen hebben (...)”* en *“een hoogst onmenselijke beslissing (heeft) genomen door verzoekers’ verblijfsaanvraag te weigeren”*.

Evenmin maakt de verzoekende partij concreet aannemelijk dat er sprake is van een te summiere materiële motivering in de eerste bestreden beslissing, dat de verwerende partij alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt, dat er geen reden was om in haar hoofde een beslissing tot weigering van verblijfsvergunning op te leggen of dat de verwerende partij overduidelijk een compleet overhaaste beslissing heeft genomen.

2.18. Betreffende het bestreden bevel, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden met de gezins- en familiale en gezondheidstoestand van de betrokken aanvrager-student, dat de verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet overtreden heeft door geen rekening te houden met haar familiale toestand, dat haar garant, haar vader, met de zorg voor haar minderjarige broer in Gabon verblijft en niet kan reizen naar Kameroen om de stempel van voldoende solvabiliteit te laten aanbrengen, dat haar moeder bovendien op 3 mei 2024 overleed, dat deze omstandigheden het haar hebben bemoeilijkt om tijdig een en ander in orde te kunnen brengen, dat haar school aan haar tevens de toestemming heeft gegeven om haar examens nog af te leggen eind augustus/begin september 2024.

2.19. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde

fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, punten 38 en 59).

2.20. Met voornoemd betoog toont de verzoekende partij niet aan dat zij een "*familiale toestand*" heeft waarvoor de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben. De verzoekende partij wordt het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven en kan aldus haar vader en minderjarige broer, die, zo stelt zij, in Gabon verblijven, opnieuw vervoegen. Het feit dat haar moeder op 3 mei 2024 overleed en het gegeven dat haar familiale omstandigheden het haar hebben bemoeilijkt om tijdig een en ander in orde te kunnen brengen, doen hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij stelt verder dat haar school haar de toestemming heeft gegeven om haar examens nog af te leggen eind augustus/begin september 2024 maar toont niet aan dat de verwerende partij op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gehouden was hiermee rekening te houden. Bovendien toont zij niet aan welk belang zij thans nog heeft bij dit betoog, nu de examenperiode van augustus en september 2024 reeds afgelopen is.

2.21. De verzoekende partij betoogt dat door onmiddellijk een bevel uit te vaardigen en hierdoor haar niet de gelegenheid te geven om een beroep in te stellen tegen de weigeringsbeslissing en geen rekening te houden met de familiale omstandigheden waarin zij zich bevindt, de verwerende partij een onredelijke invulling geeft aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.20. blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont met welke familiale omstandigheden de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij de gemaakte beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat het nemen van het thans bestreden bevel de verzoekende partij niet heeft verhinderd om een beroep in te stellen tegen de bestreden weigeringsbeslissing. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen gegronde kritiek heeft geuit op de bestreden weigeringsbeslissing, zodat niet blijkt welk belang zij heeft bij het betoog dat haar voor het nemen van het bestreden bevel niet de gelegenheid werd gegeven om een beroep in te stellen tegen deze weigeringsbeslissing. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij een onredelijke invulling geeft aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.22. De verzoekende partij toont verder ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met elementen betreffende haar gezondheidstoestand of met het hoger belang van het kind.

2.23. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.24. De verzoekende partij stelt dat motivering niet evenredig is aan het belang van de beslissing voor haar, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. Zij stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing zonder rekening te houden met alle gebeurtenissen dewelke haar getroffen hebben, maar uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissingen heeft genomen of ten onrechte met bepaalde gebeurtenissen die de verzoekende partij getroffen hebben geen rekening heeft gehouden.

2.25. De verzoekende partij stelt in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verwerende partij zich uitsluitend heeft gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in haar hoofde, maar laat, mede gelet op het voorgaande, na om dit concreet aannemelijk te maken. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar belang (namelijk de leeftijd, de taal, haar hoedanigheid, haar familiaal en privéleven), maar maakt niet concreet aannemelijk dat zij een beschermingswaardig familie-, gezins- en/of privéleven in België onderhoudt, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont verder niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden was om met haar leeftijd, de taal en haar hoedanigheid rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

2.26. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen “*niet menselijk en niet correct*” zijn. Evenmin blijkt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze een invulling geeft aan de artikelen 60, §3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet door te oordelen dat er inzake niet voldaan is aan de voorwaarden of dat er sprake is van een “*onevenredige, onvoldoende precieze en onnauwkeurige individuele, en veel te vage motivering*”.

2.27. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.28. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER